

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **W..**, so sídlom v P.i, IČO X. zastúpeného Mgr. P.B., advokátom so sídlom v N., proti žalovanému **I.** so sídlom v B., . IČO X, zastúpeného advokátskou kanceláriou B.. so sídlom v B., , **o zaplatenie 1190,06 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza, pod sp.zn. 11 C 111/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, z 26. júla 2012, sp.zn. 19 Co 180/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 59,08 € do rúk jeho právneho zástupcu Mgr. P.B., advokáta so sídlom v N., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom zo 14. februára 2012, č.k. 11 C 111/2011-105 zamietol návrh žalobcu o zaplatenie 1 190,06 € s príslušenstvom. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 4 061,15 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca vykonal rekonštrukciu zdravotného strediska (polikliniky) v Prievidzi na Ul. Š. Králiku na základe zmluvy o dielo uzavretej medzi objednávateľom - spoločnosťou .a žalobcom ako zhotoviteľom v čase od 2. júna 2008 do 31. augusta 2008, v rámci ktorej bola vykonaná aj rekonštrukcia vodovodného systému. Žalobca použil na rekonštrukciu vodovodného systému materiál od Ing. I.C., ktorému dodával tovar žalovaný. Použitý materiál - vodovodné armatúry praskli a spôsobili vytopenie zdravotného strediska počas rekonštrukcie a aj po jej dokončení. Žalobca zabezpečil opravu vytopeného zdravotníckeho zariadenia a po oprave vyfakturoval práce súvisiace s opravou a faktúru zaslal žalovanému a Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., ktorá poisťnú udalosť zlikvidovala z poisťky žalovaného a žalobcovi uhradila faktúru súvisiacu s prácami na odstránení škody spôsobenej pretrhnutím vodovodných armatúr a poukázala žalobcovi na účet výšku poistného plnenia 1 930,01 €

a 2 598,56 €, spolu 4 528,57 €. Žalobcovi vznikla celkom škoda v sume 5718,62 €, preto rozdiel v sume 1 190,06 € žiadal zaplatiť od žalovaného. Žalovaná suma pozostáva zo sumy 913,06 €, ktorá zodpovedá neuhradenej DPH a sumy 277 €, ktorú žalobca nevedel špecifikovať. Vec právne posúdil podľa ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka. Dospel k záveru, že žalobca ako poškodený nepreukázal, že mu konaním žalovaného vznikla škoda vo výške 1190,06 €, nakoľko žalovaný si svoju povinnosť oznamovateľa splnil a poistnú udalosť oznámil poisťovni, s ktorou mal v tom čase uzavretú poistnú zmluvu zodpovednosti za škodu spôsobenú inému. Konštatoval, že v konaní nebolo preukázané protiprávne konanie, teda porušenie právnej povinnosti z obchodného záväzku alebo inej povinnosti ustanovenej Obchodným zákonníkom, ani príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného. Uviedol, že dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý ho neuniesol. Vyslovil názor, že vyčíslená DPH v čiastke 913,06 € a suma 277 € nie je škoda spôsobená žalovaným. Ide totiž o sumy, ktoré poisťovňa neuznala, ale nešlo o škodu spôsobenú žalovaným. Žalobca nemal so žalovaným uzavretú žiadnu zmluvu na dodávku vodovodného materiálu. Materiál dodával Ing. I.C., ktorý od neho odoberal žalobca, a preto si žalobca mohol uplatňovať náhradu škody za nekvalitný materiál voči Ing. I.C.. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. júla 2012, sp.zn. 19 Co 180/2012 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 939,42 € s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % z dlžnej sumy od 3. februára 2009 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 540,18 € do troch dní do rúk Mgr. P. B.Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca existenciu zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania nepreukázal, čo nebolo sporné ani medzi účastníkmi konania. Konštatoval, že žalovaný bol nepochybne dodávateľom vodoinštaláčného materiálu, ktorý žalobca ako dodávateľ stavebných prác pre objednávateľa C. na základe zmluvy o dielo zo 6. júna 2008 použil a zabudovaním ktorého bola zatopením budovy zdravotného strediska spôsobená škoda, ktorej vznik žalovaný nespochybnil. Škoda vznikla dodaním vadného vodoinštaláčného materiálu, ktorú žalovaný uznal a poistnú udalosť oznámil poisťovni Allianz - Slovenskej poisťovni, a.s., s ktorou mal v tom čase uzavretú poistnú zmluvu zodpovednosti za škodu spôsobenú inému. Uviedol, že takto je daná zodpovednosť žalovaného za vzniknutú škodu spôsobenú žalobcovi v zmysle § 373

Obchodného zákonníka. Poukázal na to, že žalobca sa uplatneným návrhom domáhal proti žalovanému zaplattenia sumy 1190,06 € s príslušenstvom, pričom žalovaná suma vznikla ako rozdiel medzi uplatňovanou škodou 5 718,62 € (4 805,56 + 913,05 DPH) a plnením vo výške 4 528,56 € poisťovňou. Mal za preukázané, že z požadovanej sumy 5 718,62 € bola uhradená len suma 4 528,56 €. Taktiež mal za preukázané, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie nároku na zaplattenie sumy 22,62 € za únik vody, ani sumy 188 € za náklady, ktoré neboli zistené pri ohliadke škodovej udalosti. V tejto časti preto nepovažoval návrh žalobcu za dôvodný. Uviedol, že pokiaľ základ plnenia poisťiteľa nebol sporný a poisťiteľ po vykonaní šetrenia na rozsah povinnosti poisťiteľa plniť, pri plnení zohľadnil zmluvne dohodnutú spoluúčasť vyplývajúcu z poistnej zmluvy, vzniklo v rozsahu dohodnutej spoluúčasti právo žalobcu na sumu, o ktorú znížila plnenie poisťovňa pri likvidácii škodovej udalosti, a tak návrh na zaplattenie 2 x 33,19 € považoval za dôvodný. Pokiaľ ide o sumu 913,05 €, uviedol, že podstatou veci bolo posúdiť, či účtované plnenie zo strany žalobcu vo vzťahu k žalovanému je zdaniteľné plnenie podľa zákona č. 222/2004 Z.z. Pri posudzovaní vychádzal z otázky, či nárok na plnenie je vo vzťahu k žalovanému opodstatnený. Žalovaný súhlasil s poukázaním poistného plnenia zo svojej poistnej udalosti priamo na účet žalobcu, sám uznal škodu v dôsledku vadného vodoinštaláčného materiálu. Žalobca ako platca DPH bol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z.z. povinný účtovať o stave a pohybe majetku, o stave a pohybe záväzkov, rozdiel majetku a záväzkov, výnosoch, nákladoch, príjmoch, výdavkoch a výsledku hospodárenia účtovnej jednotky a v prípade zaúčtovania vystavenej faktúry vznikol náklad a žalovanému ako odberateľovi nárok na odpočet z pridanej hodnoty. Keďže žalobcovi bolo poskytnuté plnenie v sume 4 528,56 € a žalovanému vznikla podľa rozhodnutia súdu povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 x 33,19 €, potom DPH predstavuje sumu 873,04 €. S ohľadom na uvedené zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 939,42 € (2 x 33,19 + 873,04) s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % z dlžnej sumy od 3. februára 2009, t.j. od splatnosti žalobcom vystavenej faktúry do zaplattenia s poukazom na ustanovenie § 369 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Taktiež mal za to, že žalobcovi vzniklo právo popri plnení požadovať aj sankciu vo forme úroku z omeškania. Nakoľko žalobca žiadal úrok z omeškania v zákonom povolennej hranici, považoval nárok žalobcu, pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky, za dôvodný. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3, § 151 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p., t.j. že sa mu postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, ako aj z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa jeho názoru tým, že žalovaný ako účastník konania nebol na pojednávanie riadne predvolaný a odvolací súd konal a rozhodol bez jeho účasti. Namietal, že predvolanie na pojednávanie pred odvolacím súdom neobsahovalo poučenie o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie, a preto nespĺňalo podmienku riadneho predvolania. Nesprávnosť právneho posúdenia veci (§ 241 písm. c/ O.s.p.) videl dovolateľ v tom, že medzi žalobcom a žalovaným preukázateľne neexistoval žiaden záväzkový vzťah. Žalovaný dodal predmetné vodoinštalčné súčiastky spoločnosti I., ktorá ich predala žalobcovi, pričom mal za to, že žalobca si mohol náhradu škody uplatniť u spoločnosti I., ktorá by si ju následne uplatnila na základe existujúceho vzťahu od žalovaného. Namietal, že faktúra vystavená žalobcom nemala obsahovať údaje o DPH, pretože s poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 222/2007 Z.z. o dani z pridanej hodnoty nešlo ani o jeden z prípadov, ktoré sú predmetom dane podľa tohto zákona, keďže plnenie sa týkalo náhrady škody. Ďalej mal za to, že o faktúre žalobcu žalovaný nemal vôbec účtovať vzhľadom na to, že nebol povinný plniť, keďže medzi ním a žalobcom nebol žiaden záväzkový vzťah. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že mu konaním vznikla škoda vo výške 1190,06 €, ani protiprávne konanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca sa vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu stotožnil so skutkovými a právnymi odvolacieho súdu a navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, pričom požiadal aj o náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie žalovaného je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danom prípade dovolaním žalovaného je napadnutý celý výrok rozsudku odvolacieho súdu, tak zmeňujúci, ako aj potvrdzujúci výrok a výrok o trovách konania. Dovolací súd skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania osobitne voči každému výroku.

Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania voči výroku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného proti uvedenému výroku nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné. V predmetnej veci dovolaním žalovaného je napadnutý taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého dovolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, ani dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Navyše dovolanie žalovaného v tejto potvrdzujúcej časti, ktorou bola žaloba zamietnutá, nie je subjektívne prípustné (rozhodnutie v tejto časti nie je v jeho neprospech).

Vo vzťahu k výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa a žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 939,42 € s úrokom z omeškania vo výške 5,5% z dlžnej sumy od 3. februára 2009 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., v zmysle ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 1. februára 2011, kedy bola žaloba podaná na Okresnom súde Prievidza, bola minimálna mzda podľa § 1 písm. a/ nariadenia vlády č. 408/2010 Z.z. 317 €, a jej trojnásobok teda predstavoval sumu € 951. Suma 939,42 €, ktorú dovolací súd priznal žalobcovi teda neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde. Dovolanie žalovaného proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 939,42 € s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % z dlžnej sumy od 3. februára 2009 do zaplatenia

do troch dní od právoplatnosti rozsudku v zmysle ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p. nie je teda prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných vád vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Z vymenovaných procesných vád je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., t.j. že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa žalovaného vada konania spočívala v tom, že predvolanie na pojednávanie pred odvolacím súdom na deň 26. júla 2012 neobsahovalo poučenie o následkoch nedostavenia sa, a preto nemôže vyvolať účinky riadneho predvolania účastníka konania.

Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 O.s.p. súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach.

Podľa § 5 ods. 2 O.s.p. súdy povinnosť podľa odseku 1 nemajú, ak je účastník v občianskom súdnom konaní zastúpený advokátom.

Podľa § 51 O.s.p. predvolanie na súd sa deje spravidla písomne a v nalievavých prípadoch i telegraficky, telefaxom alebo telefonicky. Predvolať možno i ústne na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu, na ktorom je predvolaný prítomný.

Ustanovenie § 5 je všeobecným základom pre poučovanie v občianskom súdnom konaní. Jeho obsahom je poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníkov konania. Súd je povinný poučiť účastníkov konania najmä o tom, aké práva im priznávajú a aké povinnosti im ukladajú procesné predpisy, ako je potrebné nimi zamýšľané procesné úkony vykonať, aby sledovali procesné účinky, prípadne ako je potrebné odstrániť vady už vykonaných procesných úkonov, aké právne následky sú spojené s prevedenými procesnými úkonmi a ako je potrebné splniť procesnú povinnosť zo zákona alebo z rozhodnutia súdu. Do poučovacej povinnosti ale nepatrí návod, čo by účastník mal alebo mohol v danom prípade vykonať, ale iba pomôcť k tomu, aby mohol zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo hodlá v konaní urobiť.

Podaním zo 16. júla 2012, doručeným Krajskému súdu v Trenčíne, označeným ako „ospravedlnenie“, sa žalovaný ospravedlnil z neúčasti na súdnom pojednávaní z dôvodu, že v dňoch 25. júla 2012 až 24. júla 2012 bude na plánovanej ceste v zahraničí.

Vychádzajúc z obsahu tohto podania (vid' § 41 ods. 2 O.s.p.) je zrejmé, že žalovaný mal v úmysle oznámiť svoju neprítomnosť na nariadenom súdnom pojednávaní a požiadať o jej ospravedlnenie; z ničoho ale nemožno vyvodíť, že by obsahom tohto podania bola aj jeho žiadosť o odročenie tohto pojednávania.

Procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým (len) žiada o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a (iba) vysvetľuje jej dôvod bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 26. februára 1998 sp.zn. 3 Cdo 1/98, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 120/1999, dospel k záveru, že za postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) nemožno označiť, keď súd vec prejedná v neprítomnosti účastníka, ktorý síce zaslal súdu lekárske potvrdenie o svojom ošetrovaní a práceneschopnosti, ale nepožiadal o odročenie pojednávania. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu bola v prejednávaní veci obdobná

situácia – aj tu účastník oznámil súdu dôvod svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní, avšak nepožiadaval o odročenie pojednávania.

Pokiaľ žalovaný namietal, že predvolanie na pojednávanie neobsahovalo poučenie o následkoch nedostavenia na pojednávanie, dovolací súd uvádza, že poučovacia povinnosť sa týka najmä tých procesných práv a povinností, ktorých realizácia alebo rešpektovanie má základný význam pre kvalitu zabezpečenia a realizáciu základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní. Poučenie účastníka konania o tom, že v prípade, ak nepodá žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu, že sa v deň konania pojednávania nemôže pojednávania zúčastniť, nie je súčasťou poučovacej povinnosti súdu podľa § 5 O.s.p. V namietanom prípade preto Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odvolacieho súdu nesprávnosť, v dôsledku ktorej by bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaný ďalej namietal aj skutočnosť, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom v prípade jeho procesnej prípustnosti, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalovaným vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov, nezaoberal sa vecnou správnosťou záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje potvrdzujúce rozhodnutie. Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. odmietol aj dovolanie žalovaného smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p.

V dovolacom konaní žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú mu poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalovaného (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vo výške 51,45 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,63 €)] predstavuje spolu 59,08 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. februára 2013

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

